



## Arrest

nr. 58 598 van 25 maart 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat D. SOUDANT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Uw vader T.(...) G.(...) werkte als chauffeur voor G.(...) P.(...), een lid van de partij van Levon Ter-Petrosian. Naar aanleiding van de rellen bij de oppositiedemonstraties van 1 maart 2008 is P.(...) op de vlucht geslagen. De politie heeft uw vader, die zelf niet politiek actief was, op 3 maart 2008 meegenomen en hij werd tot december 2008 vastgehouden omdat de politie het vermoeden had dat uw vader meer wist over de schuilplaats van P.(...). Er is nooit een proces of rechtszaak tegen uw vader geweest. Toen uw vader in de gevangenis zat, werd u drie à vier keer opgeroepen door de politie waarbij u werd ondervraagd over P.(...). Eveneens toonde de politie interesse naar uw deelname aan de demonstraties van 1 maart 2008 en dit terwijl u niet aanwezig was geweest op die manifestaties. Uw vader werd in december 2008 vrijgelaten omdat hij een beroerte had gekregen in de gevangenis.*

Hij overleed vervolgens op 23 januari 2009. Rond de datum van 14 september 2009 heeft de politie u meegenomen naar het centrale politiebureau in Kentron, een deelgemeente van Jerevan, waar u voor 1 maand werd opgesloten. U werd er geslagen en de politie stelde u vragen omtrent de schuilplaats van G.(...) P.(...) en diens deelname aan de protestacties op 1 maart 2008. Eveneens beweerde de politie dat ook u had deelgenomen aan deze evenementen. In de periode dat u werd vastgehouden, werd uw moeder T.(...) S.(...)(O.V.6.630.195) eenmalig bezoekrecht verleend. Midden oktober 2009 werd u vrijgelaten, maar eind oktober werd u voor twee dagen opgesloten door de lokale politie van Davetashen. Opnieuw werden u vragen over G.(...) P.(...) gesteld. In november 2009 hebt u uw huis verkocht en in december 2009 bent u samen met uw moeder naar Moskou vertrokken. U vernam er in april 2010 dat de politie sinds uw vertrek uit Armenië nog één maal naar uw huis is geweest. Op 15 mei 2010 bent u vanuit Moskou via Oekraïne, Polen en Duitsland naar België gereisd. Op 19 mei 2010 bent u samen met uw moeder in België aangekomen en diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanspraak legde u uw geboorteakte, uw militair boekje en de overlijdensakte van uw vader neer.

### **B. Motivering**

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omdat u werd bedreigd met de dood door politieagenten. U diende hen immers van informatie te voorzien over G.(...) P.(...), maar u kon dit niet omdat u niets wist over deze persoon (CGVS gehoor 15/09/2010 p.11, 14-15, 17). U verklaarde op het Commissariaat-Generaal dat deze betreffende persoon op de vlucht is geslagen wegens diens betrokkenheid bij de gebeurtenissen van 1 maart 2008 en dat de politie u, omdat uw vader chauffeur was geweest van P.(...), in september en oktober 2009 tweemaal heeft opgesloten om te weten te komen waar P.(...) zich bevindt (CGVS gehoor p.11, 12, 14). Eveneens werd door de politie beweerd dat uzelf ook aanwezig was bij de rellen van 1 maart 2008 (CGVS gehoor p. 11-12). U gaf aan dat u vandaag misschien nog op onofficiële wijze wordt gezocht door de politie omdat ze nog steeds informatie willen over P.(...) (CGVS gehoor p.16, 18).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Verder blijkt dat, afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld maar waarin G.(...) P.(...) niet wordt vermeld, alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van de evenementen in verband met de presidentsverkiezingen van 2008 reeds gearresteerd zijn. Dat Armeense autoriteiten vandaag nog steeds informatie trachten te bekomen over G.(...) P.(...) in het kader van de gebeurtenissen van maart 2008, is dan ook niet geloofwaardig te noemen.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (met name de langdurige aanhouding van uw vader van maart tot december 2008, uw één maand durende aanhouding in september 2009 waartijdens u werd mishandeld, uw aanhouding voor twee dagen door de politie eind oktober 2009) in de nasleep van de betrokkenheid van de werkgever van uw vader bij de politieke gebeurtenissen van 2008, niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. De door u neergelegde overlijdensakte van uw vader bevestigt diens overlijden ten gevolge van een hersenbloeding, maar biedt geen informatie aangaande de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Er dient ook te worden opgemerkt te worden dat, na vergelijking van de verklaringen van u en die van uw moeder, enkele tegenstrijdigheden en vaagheden werden vastgesteld die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak. Zo verklaarde u dat uw moeder, toen zij bezoekrecht werd verleend op het politiebureau, door de politie werd bedreigd. Volgens u werd haar gezegd dat ze moet oppassen dat ze haar zoon niet verliest en dat ze u zou moeten overtuigen alles te zeggen wat u

weet (CGVS gehoor p.14, 13). Uw moeder verklaarde echter tijdens het interview dat er bedreigingen zijn geweest, maar dat die enkel tegen u zijn uitgesproken en dat de politie op die betreffende dag niets tegen haar heeft gezegd (CGVS gehoor moeder p.8-10). Toen u met haar verklaring werd geconfronteerd, gaf u aan dat u dat hebt verklaard omdat ze het zo tegen u had gezegd (CGVS gehoor p.19). Deze verklaring is geenszins voldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien verklaarde u dat u al twee weken opgesloten was vooraleer uw moeder bezoekrecht had gekregen (CGVS gehoor p.13). Uw moeder gaf echter aan dat zij na een termijn van 4 dagen toelating had gekregen u te bezoeken (CGVS gehoor moeder p. 8). Toen uw moeder met dit betreffende verschil werd geconfronteerd, wijzigde zij haar verklaring naar de termijn van een week, maar zij voegde er aan toe dat ze zich het niet goed kan herinneren (CGVS gehoor moeder p.9). Er dient hier opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk te noemen is dat jullie niet in staat waren éénduidig te zijn aangaande deze termijn, zeker aangezien uw moeder pas op de dag van het bezoek te horen kreeg waarom u opgesloten was. Zij verkeerde dus tot op dat moment in onwetendheid omtrent de reden van uw arrestatie (CGVS gehoor moeder p.9).

Een bijkomende vaststelling waarbij de algemene geloofwaardigheid werd ondermijnd, is gebleken na vergelijking van jullie verklaringen inzake de reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten. Volgens uw verklaringen zijn er tijdens de reisweg van Rusland naar België drie grenscontroles geweest. Bij iedere controle bleef u in de wagen en stapten de smokkelaars uit. Uw Armeens paspoort was op dat moment bij de smokkelaars, maar u weet niet welke documenten er bij de betreffende controles werden gebruikt (CGVS gehoor p.8-9). Uw moeder was eveneens niet in staat te verklaren welke documenten er tijdens de reisweg zijn gebruikt. Bovendien kon zij enkel aangeven dat de smokkelaars onderweg zijn uitgestapt, maar zij kon echter niet bevestigen dat de door u aangehaalde grenscontroles hebben plaatsgevonden (CGVS gehoor moeder p.6). Toen u met deze verklaring werd geconfronteerd, antwoordde u dat zij misschien niet weet dat ze zijn uitgestapt (CGVS gehoor p.19). Dergelijk vage verklaring heft de tegenstrijdigheid logischerwijze niet op. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is de verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en geen informatie kunnen geven over de gebruikte reisdocumenten, niet geloofwaardig.

Tijdens het gehoor van uw moeder (CGVS gehoor moeder p.11-12) werd er geopperd dat er in haar verklaringen een aantal tegenstrijdigheden waren vanwege stress en geheugenproblemen. Er moet worden opgemerkt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die zij heeft meegemaakt, maar toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op coherente wijze wordt uiteengezet, hetgeen in casu niet het geval is. Verder mag er ook van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven, hetgeen in casu evenmin het geval is. Deze beweringen inzake stress en geheugenproblemen bij uw moeder kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat op basis van informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal de door jullie beschreven ernstige problemen niet aannemelijk zijn, het feit dat jullie geen begin van bewijs hebben in verband met jullie problemen, het feit dat jullie verklaringen inzake de reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn) geenszins wijzigen.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat. De rest van de door u neergelegde documenten, met name uw geboorteakte en uw militair boekje wijzigen deze conclusie niet. Deze documenten bevatten immers gegevens aangaande uw persoonlijke identiteit en uw militaire dienst. Deze informatie wordt hier niet in twijfel getrokken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hij was het slachtoffer van fysiek en psychologisch geweld door de Armeense autoriteiten en van vrijheidsberoving. In geval van een terugkeer naar Armenië meent hij opnieuw het risico te lopen slachtoffer te worden van mishandelingen. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een belangrijk feit, met name het overlijden van zijn vader aan een hersenbloeding naar aanleiding van de mishandelingen tijdens diens opsluiting, en het in dit verband neergelegde document (i.e. een overlijdensakte) niet ernstig onderzocht te hebben. De bestreden beslissing beperkt zich tot een verwijzing naar informatie en kleine onduidelijkheden die, aldus verzoeker, niet als grove tegenstrijdigheden kunnen worden beschouwd en niet van die aard zijn om alle andere overeenstemmende elementen tussen de verklaringen te ontcrachten. Verzoeker voert verder aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de aangeklaagde situaties en de neergelegde documenten, en dat geenszins uit de bestreden beslissingen blijkt dat hun relaas en de neergelegde documenten werden geconfronteerd met informatie over de huidige toestand in Armenië. Dat zijn vrees gegrond is, blijkt volgens verzoeker uit de neergelegde documenten (o.a. de overlijdensakte), het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van Armenië d.d. augustus 2010 - dat door verzoeker bij het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit blijkt dat mishandelingen door de politie- en veiligheidsdiensten zeer frequent zijn in Armenië - en de overeenstemmende verklaringen van verzoekers moeder. De problemen zijn nog steeds aanwezig, zelfs na de laatste verkiezingen. Via een vriend in Armenië heeft verzoeker vernomen dat hij nog steeds wordt gezocht door de Armeense politie, die bij zijn vorige woning is langs geweest en naar hem heeft gevraagd. Hij merkt verder op dat de meeste aanhoudingen in Armenië met opzet niet op officiële wijze gebeuren zodat het door het gebrek aan proces-verbalen en aanhoudingsbevelen zeer moeilijk is om aan te tonen dat men door de politie wordt vervolgd. Verzoeker verwijst hiervoor opnieuw naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van Armenië d.d. augustus 2010. Hij meent dat het Commissariaat-generaal te hoge eisen stelt op het vlak van de bewijslast door te beweren dat de neergelegde overlijdensakte niet volstaat om aan te tonen dat zijn vader door de politie werd mishandeld tijdens zijn opsluiting. Het spreekt vanzelf dat het onmogelijk is om van de Armeense autoriteiten een officiële erkenning te bekomen van hun misdaden; het is immers een publiek geheim dat dergelijke regimes er voor zorgen dat er geen of weinig sporen overblijven van hun mishandelingen of wandaden. Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat deze onduidelijkheden zeker niet van die aard zijn om de waarachtigheid van het relaas en de neergelegde stukken in het gedrang te brengen. De opgeworpen tegenstrijdigheid inzake de bedreigingen geuit door de politie betreft hoogstens een nuanceverschil. In beide verklaringen gaat het om bedreigingen ten aanzien van dezelfde persoon. Het kleine verschil in hun verklaringen omtrent de duur van verzoekers opsluiting is te wijten aan de stress waaraan verzoekers moeder lijdt. Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over de bewijslast, tegenstrijdige verklaringen en het voordeel van de twijfel. Wat betreft de door het Commissariaat-generaal getrokken conclusie in verband met zijn verklaringen en deze van zijn moeder over hun reisroute en de grenscontroles geeft verzoeker aan dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Hij verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 16.891 van 2 oktober 2008). Verzoeker besluit dat na lezing van het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van Armenië d.d. augustus 2010 in combinatie met zijn relaas en de neergelegde stukken redelijkerwijze kan worden gesteld dat hij bij terugkeer naar Armenië een groot risico loopt.

2.2.1. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het voorgelopen profiel van verzoeker geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 14, Cedoca subject related briefing van

14 oktober 2010: “Armenië, *Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*”) waaruit blijkt dat de meeste personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 en de nasleep ervan werden veroordeeld door een belangrijke amnestieregeling in juni 2009 werden vrijgelaten. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het door verzoeker voorgehouden profiel, i.e. verdacht van betrokkenheid bij de oppositie in Armenië, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hebben sedert maart 2009 omwille van deze betrokkenheid en geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeerden, gezien de personen die in deze context gearresteerd moesten worden al eerder werden gearresteerd. Ook konden personen met bovenstaand profiel probleemloos naar Armenië terugkeren, daar zij geen enkel risico meer liepen. Politieke opposanten kunnen in verkiezingstijd nog wel worden blootgesteld aan intimidatie, maar één keer de verkiezingen en de spanningen die ze met zich meebrengen voorbij zijn, wordt de situatie geleidelijk kalmer en worden opposanten niet politiek vervolgd door de Armeense autoriteiten. Hierbij komt nog dat uit informatie die eveneens aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat, afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld maar waarin G. P. niet wordt vermeld, alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van de evenementen in verband met de presidentsverkiezingen van 2008 reeds gearresteerd zijn (stuk 14, Antwoorddocument, ARM2010-146). Deze vaststelling maakt verzoekers asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig, aangezien zijn problemen mede geënt waren op de zoektocht van de autoriteiten naar G.P. Verzoeker weerlegt deze informatie, die door hem gekend is en waarop ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft niet. Hij brengt geen enkele indicatie bij waaruit zou blijken dat deze informatie niet correct zou zijn. Een verwijzing naar een algemeen rapport waarin verwezen wordt naar de houding van politiemensen inzake arrestaties en detenties volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.2. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt bovendien bijkomend ondermijnd door fundamentele tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en deze van zijn moeder. Zo verklaarde verzoeker dat aan zijn moeder, toen haar bezoekrecht werd verleend, door de politie werd gezegd dat ze moet oppassen dat ze haar zoon niet verliest en dat ze deze zou moeten overtuigen alles te zeggen wat hij weet (stuk 5, gehoorverslag CGVS 15/09/2010, p. 13, 14). Verzoekers moeder verklaarde echter tijdens het interview dat er bedreigingen zijn geweest, maar dat die enkel tegen verzoeker zijn uitgesproken en dat de politie op die dag niets tegen haar heeft gezegd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 15/09/2010, p. 8-10). Ook verklaarde verzoeker dat hij al twee weken opgesloten was vooraleer zijn moeder bezoekrecht had gekregen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 15/09/2010, p. 13), terwijl verzoekers moeder aangaf dat zij na een termijn van 4 dagen toelating had gekregen verzoeker te bezoeken (stuk 6, gehoorverslag CGVS 15/09/2010, p. 8). Het is niet aannemelijk dat verzoeker en zijn moeder dermate van elkaar afwijkende verklaringen afleggen omtrent dergelijke cruciale aspecten binnen hun asielrelaas. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Met betrekking tot dergelijke feiten mag ook van een persoon met een zekere leeftijd worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven. Verder staat iedere asielzoeker bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en overgenomen.

2.2.3. Het ontbreken van een actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin alsmede de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volstaan in het licht van het devolutief karakter van het beroep om verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

2.3.1 Verzoeker voert in wat zich voordoet als een tweede middel betreffende het statuut van de subsidiaire bescherming de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst opnieuw naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van Armenië d.d. augustus 2010, waarin de situatie op het vlak van mensenrechten in Armenië wordt aangeklaagd. Hij wijst erop

dat de mogelijkheid van vluchtalternatieven terzake niet ernstig werden onderzocht. Bij een terugkeer naar Armenië zou hij kunnen worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen vermits de partijdige politie- of veiligheidsdiensten hem overal zouden kunnen terugvinden en verwijst vervolgens naar zijn uiteenzetting bij wat zich voordoet als zijn eerste middel.

2.3.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

2.3.3. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico op ernstige schade dient tevens *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft ook hier desbetreffend in gebreke.

2.4. Verzoeker vraagt de Raad om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER